

KNJIGA IN ČLOVEK

Knjigo je človek ustvaril po svoji podobi.

Zato so knjige različne, tako kot so različni ljudje. Različne so po zunanji obliki: debele in tanke, velike in majhne, celo miniaturne, okrašene z zlatom in z dragimi kamni, iz najfinejšega pergamenta ali pa iz recikliranega časopisnega ali drugega odpadnega papirja in z vezavo, ki prenese le enkratno uporabo. Izvirno oblikovane po zamislih umetnikov ali skrajno preproste, industrijsko in serijsko producirane.

Čprav jih je ustvaril človek, se od njega razlikujejo. Knjige tiskajo v tisoče enakih izvodih. Ljudi ne, vsaj za sedaj še ne, četudi že dolgo govorijo o kloniranju. In četudi so se v dosednji civilizaciji nekatere oblasti na vse načine prizadevale, da bi ustvarili ljudi v tisoče enakih »izvodih«. In če kak človeški »izvod« ni bil narejen po merah, ki so jih sprejele oblasti, je bilo treba takšen izvod popraviti, ga skrajšati ali pa nategniti. Če pa tudi to ni uspelo, je bil deklariran kot makulturni izvod in je bil izločen iz ostale »naklade«. A knjiga je vendarle človekova podoba.

Ko so ubijali ljudi, so ubijali tudi knjige. Ko so zažigali ljudi na gmadah in v krematorijih, so gorele tudi knjige.

Podobno kot človek ni le materija, ima tudi knjiga dušo, svoj logos, svojo nevidno bit. Živi svoje življenje. In ta bitja – knjige lahko desetletja in stoletja bivajo druga ob drugi na knjižnih policah in se ne pobijajo in se ne gredo revolucij, četudi so njihova stališča popolnoma različna. S te strani je človek s knjigo ustvaril nekaj, kar ga presega. Knjiga mu sporoča, da je mogoče živeti drug z drugim in drug ob drugem. Morda se knjige tudi čudijo druga drugi, ker so različne in prav v tem vidijo svoje poslanstvo in tudi podobo resničnega človeka.

Sicer pa knjiga vse prenese, vse potrpi, nikoli ne mine. Je simbol ljubezni, upanja in vere v človeškost. In minila bo, ko bo s planeta Zemlje odšel zadnji človek.

Jože Urbanija

90 LET ŠTUDIJA FILOZOFIJE NA FILOZOFSKI FAKULTETI UNIVERZE V LJUBLJANI

2 | Oddelek za filozofijo praznuje 90 let skupaj s FF, saj spada med njene ustanovne oddelke. V prvem letu študija 1919/1920 so predavanja na filozofski fakulteti obsegala 10 področij filozofskega dela in 7 področij prirodoslovno-matematičnega dela. Predavanja so v zimskem semestru 1919/20 potekala samo na oddelkih za slavistiko in matematiko, v letnem semestru 1920 pa tudi na oddelkih za filozofijo, pedagogiko, zgodovino, geografijo, umetnostno zgodovino, romanistiko, germanistiko, klasično filologijo in primerjalno jezikoslovje – kar zadeva humanistični odsek – ter mineralogijo, geologijo, botaniko in zoologijo, fiziko in kemijo – kar zadeva prirodoslovno matematični odsek. V tedanjem Seminarju za filozofijo se je študij začel marca 1920, potem ko je fakultetni svet zaupal predavanja iz teoretske filozofije privatnemu docentu zagrebške filozofske fakultete, dr. Francu Vebru: zato ta datum velja za dejanski začetek univerzitetnega študija filozofije v slovenskem jeziku. Za to priložnost je bila 18. marca 2010 na *Filozofski fakulteti* manjša slovesnost, katere se je udeležil tudi njen dekan, red. prof. dr. Valentin Bucik. Eden od namenov slovesnosti je bil podati nekatere manj znane vidike vzpostavitve in zgodovine univerzitetnega študija filozofije v Ljubljani, ki so jih predstavili prof. dr. Wolfgang Gombocz z Inštituta za filozofijo *Filozofske fakultete Univerze v Grazu*, dr. Tanja Pihlar, raziskovalka filozofske zapuščine Franceta Vebra, in prof. dr. Valentin Kalan, predstojnik Oddelka za filozofijo FF UL.

Toda univerzitetni študij filozofije v Ljubljani se ne začne šele leta 1920. Na jezuitskem kolegiju v Ljubljani, na katerem je bila v letih 1597/98 do 1604 vzpostavljena šestrazredna gimnazija – šest profesorjev za šest razredov –, so bili v skladu z jezuitskim študijskim redom 4. novembra 1704 vzpostavljeni filozofski višji študiji, tj. artistska ali filozofska fakulteta. Jezuitski filozofski študiji so segali samo do stopnje magisterija, saj ljubljanski kolegij študija na višji ali teološki fakulteti, ki bi se zaključila z doktoratom, ni mogel niti načrtovati. Prvi profesorji filozofije so bili Peter Buzzi (1705), Karel Gallenfels (1706), Franz Höbling (1706), prvi program pa je bil zaključen 1707. Te navedbe so rezultat poizvedbe dr. Jožeta Ciperleta, saj je 2. del *Letopisa Družbe Jezusove*, ki zajema ta čas, žal še izgubljen. Tako ima filozofija v Ljubljani dva rojstna datuma: latinskega in slovenskega.

Filozofi so bili udeleženi tudi pri ustanavljanju same ljubljanske univerze. Znano je, da je bila t. i. Vseučiliška komisija, ki je vodila priprave za njeno ustanovitev, določena na sestanku 23. novembra 1918 pri županu Ivanu Tavčarju, za katerega je dal pobudo dr. Mihajlo Rostohar, v Pragi habilitirani docent za filozofijo. Rostohar je bil predviden tudi za docenta filozofije na novi filozofski fakulteti. O dejavnosti prof. dr. Franceta Vebra in njegovih zaslugah za Odde-

lek za filozofijo v letih 1920-1945 sta govorila prof. dr. Gombocz in dr. Tanja Pihlar. Medtem ko je Gombocz predstavil predvsem začetno fazo delovanja prof. Franceta Vebra, je dr. Tanja Pihlar predstavila tudi vzroke in okoliščine, ki so privedli do tega, da je bil prof. Veber po koncu vojne 15. junija 1945 aretiran, dva meseca zaprt in nato z dekretom od 1. sept. 1945 odstranjen z univerze in predčasno upokojen. Vzroki za ta ukrep so trije: a. predavanje v Kulturbundu, b. sprejetje mesta predsednika Odbora za propagando ljubljanske univerze, in najtežje, c., predavanja o kriminalistični psihologiji v domobranski kasarni v Mostah. Svoje videnje teh dogodkov je opisal v pismu prof. Milanu Rakočeviću, ki ga je dr. Tanja Pihlar pripravila za objavo v reviji *Anthropos*. Iz pisma je med drugim razvidno, da je Veber pristal na omenjeno funkcijo ob izrecnem vztrajanju rektorja, prof. dr. Milka Kosa, in ob Vebrovem izrecnem nasprotovanju.

Glede na Vebrove zasluge, da je zasnoval študij filozofije v slovenskem jeziku in tudi marsikaj prispeval k slovenskemu filozofskemu izrazju, da je v težkih gospodarskih časih pridobil od graškega filozofa Alexiusa Meinonga pomembno knjižnico, da je bil ustanovitelj Slovenskega filozofskega društva in da je bil tudi njegov filozofski naslednik na katedri za teoretsko filozofijo dr. Cene Logar njegov učenec, je Oddelek za filozofijo pri akademskem kiparju Dragu Tršarju naročil oblikovanje portreta, kipa Franceta Vebra. Odkritja kipa, ki je postavljen v 4. nadstropju, se je udeležil tudi umetnik sam. O kiparskem portretu filozofa, profesorja in akademika Franceta Vebra in o odličnem kiparju in zaslužnem profesorju likovne akademije, akademiku Dragu Tršarju, smo imeli priložnost prisluhniti izčrpnemu nagovoru, analitičnemu in navdušujočem hkrati, profesorja Milčka Komelja z oddelka za umetnostno zgodovino. Spomnil nas je, da dobiva ta odlični kipar na *Filozofski fakulteti* že kar malo galerijo svojih del, med drugim kiparska portreta profesorja Antona Ocvirka in profesorja Dušana Pirjevca na istem fakultetnem hodniku. Tršar je potret ustvaril na osnovi dokumentarnih fotografij. Filozofovo podobo je zasnoval na osnovi več predloženih virov ter jo, ne da bi jo navzven ekspresivno deformiral, tudi psihološko oživil v duhu brezčasnega psihološkega realizma. Navajam: »Pomenljivo pa je, da je umetnik s svojo sposobnostjo tudi le z vživetjem v fotografije, ne le z neposrednim opazovanjem, resnobno filozofovo podobo prepričljivo oživil in ji dal nov, s svetlim, zlato zamolklim patiniranjem spomeniško nesmrten, četudi, že zaradi nevelikega formata, hkrati intimno kontemplativen status.« Nenazadnje pa nas umetniška dela ranga Draga Tršarja spomnijo na to, da je Filozofska fakulteta tudi kulturno prizorišče.

prof. dr. Valentin Kalan

► Odpiramo novo študijsko smer, galeristiko. Vsako nadstropje bo imelo galerijo, v 4. je že kiparska, v 3. bo slikarska, v 2. bo na ogled grafično oblikovanje, v 1. industrijsko, v pritličju bodo plastinati, v kleti imamo tudi že dolgo časa instalacije, v... ne, dovolj je. Foto: Uroš Taljat

UNIVERZA – POSLANSTVO ZA KRITIČNO MIŠLJENJE

Slavnostni govor ob podelitvi univerzitetnih Prešernovih nagrad in svečanih listin študentom Univerze v Ljubljani

Spoštovani gospod rektor, spoštovani nagrajenci in mentorji, spoštovani vsi navzoči!

Dovolite mi, da današnjo priložnost namenim vedno upravičenemu in tudi relevantnemu premisleku o poslanstvu univerze. Gre seveda za ustanovo, ki je brez slehernega dvoma ena od najboljših iznajdb, do katere se je dokopalo človeštvo. Brez nje si ni mogoče predstavljati današnjih družb in z njimi povezanega napredka, ki so ga te družbe dosegle po tistem, ko so se pojavile prve univerze. Če nekoliko parafraziram slavnega Goetheja, bi lahko rekli, da ta enkratna naprava daje svojim profesorjem in študentom oboje: korenine in krila.

Najboljše in tudi dobre univerze še vedno ostajajo zveste svojemu izvornemu namenu, to je, produkciji in diseminaciji novega znanja, pri katerih sodelujejo tako njihovi profesorji kot študenti, kot se lahko o tem najbolje prepričamo prav na današnji slovesnosti. Čeprav nekateri univerzam očitajo, da so konservativne in okostenele ustanove, je takšno razumevanje prej predsodek kot resnica. »Kisik«, se pravi profesorji in študenti, ki sestavljajo to ustanovo, namreč nenehoma hrani ozir. generira nova spoznanja in ideje, pri čemer povrh vsega sodelujejo praktično vse generacije. Težko, če sploh, bi bilo najti kakšno drugo ali podobno družbeno institucijo, v kateri bi se s takšno dinamiko istočasno rojevale nove in umirale stare ideje. K temu dodajmo, da je za »DNK« vsakokratne odlične univerze značilno v prvi vrsti *produciranje* in ne prevladujoče *reproduciranje* znanja. To je nenazadnje tudi najboljši in najbolj prepričljiv dokaz za vse tisto, kar povezuje našo univerzo s Prešernovim imenom – permanentno stanje »nemirnosti duha«.

Vendar je treba, tako kot je to naredil znameniti Karl Popper, ki je pred dobrim pol stoletjem svaril pred »sovrážniki odprte družbe«, danes opozarjati pred nevarnostmi in pastmi, ki grozijo, da se bodo

univerze izneverile omenjenemu izvornemu poslanstvu. In takih do univerze neprijaznih apokaliptičnih jezdecev v tem času niti ni tako malo. V letošnjem poročilu UNESCO beremo, da so univerze in nasploh akademski poklic skupaj s študenti podvrženi hudim stresom, s kakršnimi se v preteklosti nis(m)o sreč(ev)ali. Samo v letih od 2000 do 2007 se je število študirajočih v terciarnem izobraževanju od prejšnjih 19 povečalo na 26 odstotkov, kar pomeni preko 150 milijonov študentov na svetu. To seveda samo po sebi ne bi bilo nič slabega, temveč nasprotno, če ne bi istočasno bolj kot ne mirovalo tudi število profesorjev.

Zaradi močnega povečevanja prepada med številom študentom in nespremenjenim številom akademskega osebja smo priča temu, da univerze več ne morejo nuditi tistega, kar so nudile v preteklosti in da se cilj družbe znanja v bistvu banalizira na raven uresničevanja družbe z zmanjševanjem kakovosti ponujenega znanja. Za takšno kontraproduktivno »strategijo« izobraževanja, ki v resnici ni vredna svojega imena, so se ali se odločajo politične in družbene moči zunaj univerz, vendar je tudi res, da jim vse prevečkrat brez odpora podlegajo tudi same univerze. To ima nadalje za posledico zmanjševanje univerzitetne avtonomije in akademske svobode, kar dokazuje gibanje nihala, ki odločanje o zadevah univerze od profesorjev in študentov vedno bolj prepušča menedžerjem in birokratom (administratorjem). Zato ne presenečajo naravnost distopične napovedi odličnih raziskovalcev visokošolskega izobraževanja, ki se v naslovu svojih knjig že poigravajo z besedno sintagmo o »zadnjem profesorju«.

Številne študije visokošolskih ustanov opozarjajo na to, da univerze bodisi posnemajo ali se celo same spreminjajo v korporacije, v katerih prevladujeta organizacijski princip centralizacije in konformizem, ki kot taka proizvajata okolje, ki je sovražno akademski svobodi kot prvemu pogoju za nastajanje novega znanja. V tem času so se v univerzitetnem sistemu dovolj vidno ali bolje nevarno naselili neproduktivni in čas odvzemajoči konflikti, ki se odvijajo med administrativnimi in menedžerskimi akterji na eni strani in profesorji na drugi, torej

konflikti namesto (interdisciplinarno) sodelovanje med akademskimi disciplinami, nadalje konflikti, ki izhajajo bodisi iz aktivnosti, povezanih s poučevanjem ali raziskovanjem, ter nenazadnje tudi generacijski konflikti.

Tako kot so korporacije zavezane ustvarjanju profita, se tudi od univerz pričakuje, da študente, namesto, da bi jih izobraževale in usposabljalne za samostojno in kritično razmišljanje, pripravljajo za delo, še več – za konkretna delovna mesta. Univerze naj bi potemtakem ne opravljale več tistega, po čemer so bile znane v preteklosti: usposabljanje študentov in študentk za odkrivanje resnice in novega znanja, za soočenje s širokim repertoarjem intelektualnih priložnosti, da znajo ceniti najboljše v umetnosti, glasbi in na drugih področjih kulture ter da s svojimi znanji prispevajo k informiranemu družbenemu odločanju in napredovanju družbe. V takem nespodbudnem akademskem okolju je logično, da številni, tako profesorji kot študenti, ne vidijo pravih priložnosti, da bi odkrito izrazili svoje alternativne poglede in misli.

Letošnje poletje je britanski minister za visoko šolstvo *Peter Mandelson*, ki je študiral na *Oxfordu*, bolj kot univerzitetno javnost prepričeval svet politike in gospodarstva, da naj od univerz ne pričakujejo, da bodo to »tovarne, ki proizvajajo delavce«. Jasno jim je povedal, da vloga univerz ni v tem, da prinašajo direktne gospodarske koristi in rezultate, ker je uporabnost znanja največkrat nemogoče napovedati. Znanje kot tako je cilj samo po sebi, pri čemer igrata zgodovinska zavest in kritično mišljenje ključno vlogo, če se hočemo približevati idealu kompetentne in polne osebnosti, ki jo sestavljajo vloge strokovnjaka, državljana, volivca, bralca, popotnika in nenazadnje tudi osebe, ki je ljubljena in ljubi. Družba, ki na področju visokega šolstva ozir. univerz investira na področja, ki se raztezajo od klasične literature do kvantne fizike, je v vsakem pogledu bolj privlačna od tiste, ki si prizadeva spremeniti ali reducirati univerze na naprave za serijsko proizvodnjo ljudi za konkretna delovna mesta.

Če hoče univerza ostati zvesta svojemu imenu in tudi izvornemu namenu, mora njen ponujeni izobraževalni kompleks vključevati vsaj naslednjih šest ravni: temeljno znanje, njegovo dobro razumevanje, potencialne aplikacije, analiza, sinteza in usposobljenost za evalvacijo (*Benjamin Bloom*). Čeprav je lahko pri tem sodobna informacijska tehnologija (računalniki, internet in drugo) v veliko pomoč, pa računalniki ne morejo zamenjati knjig ali pa monitorji socialne interakcije in razpravljanje. Različni ministri so razumljivo obsedeni z doseganjem kvantitativnih ciljev (financiranje »na glavo«, število diplomantov), medtem ko so profesorji, če mislijo v resnici resno z univerzo, poklicani, da pomagajo študentom in nenazadnje tudi samim sebi, da se permanentno usposablajo za kritično mišljenje, za produkcijo znanj in paradigem, s katerimi se je mogoče prepričljivo soočiti z reševanjem najrazličnejših problemov in situacij.

Kaj na svetu je sploh lahko bolj dragoceni kapital od tistega, kar lahko študentu ponudi dobra univerza: kritično mišljenje, usposobljenost za analizo, javno nastopanje, refleksija, sposobnost vodenja, neodvisnost, ljubezen do branja in pridobljene navade učenja, s katerimi se je mogoče učiti še naprej in do konca naših življenj. Vsaka normalna

družba potrebuje tako široko izobražene ljudi, če se hoče na eni strani enakopravno in dostojno vključevati v globalni svet in kulturo in na drugi, da lahko njeni državljani zavzeto sodelujejo in sprejemajo odgovorne in etično pretehtane odločitve v demokratični družbi.

Prava univerza ponuja tako nekaj, kar je bistveno več kot obvladovanje veččin, za katere so izključno pristojne druge izobraževalne ustanove, ki usposablajo študente za poklice. Taki univerzi je tuja vsakršna zaukazana hierarhija ozir. vnaprejšnja podrejenost, ki bi se nanašala na vloge profesorjev in študentov. Ob letošnji 400. letnici Galilejevih odkritij je zato nemara prav, da spomnimo na njegovo misel, da ljudi ni mogoče učiti, da pa jim je mogoče pomagati pri njihovem lastnem odkrivanju.

Čeprav univerze niso imune pred njihovo centralizacijo, birokratizacijo in vsakršno instrumentalizacijo (od politične do komercialne), pa so bila že zdavnaj odkrita zdravila, s katerimi se je mogoče pred takimi nevarnostmi ubraniti. Naslednje leto bo preteklo 200 let, odkar je *Wilhelm von Humboldt* objavil memorandum, na podlagi katerega je bila ustanovljena Univerza v Berlinu. V njem je Humboldt oprl ustanovitev te univerze na tri še danes nepresežena načela: enotnost raziskovanja in izobraževanja/poučevanja, akademsko svobodo (*Freiheit der Lehre und des Lernens*) in avtonomijo univerze.

V istem času so na drugi strani Atlantika uveljavljali najbolj široko interpretacijo »uporabnega znanja«, h kateremu so zavezane univerze in ki je vključevalo tudi razumevanje, da na univerze ni mogoče gledati kot na podjetja, kjer je proizvod vnaprej (po)znan in pri katerem gre za standardizirane procese. Odkritij in sploh novega znanja ni mogoče vnaprej napovedati kot tudi ni mogoče vnaprej vedeti, kaj se bo izšlo iz konfrontacije med različnimi teorijami in pogledi na naravo in družbo med različnimi generacijami. Ko gre za sfero ustvarjalnosti in odkritij, do katerih se dokopljejo posamezniki-geniji, je sploh malo tistega, kar bi bilo mogoče vnaprej napovedati.

Za posameznike, ki odkrijejo nekaj novega, je prav tako značilno, da razmišljajo produktivno in ne reproduktivno. Ko naletijo na nek problem, se ne vprašajo, kako bi nekaj rešili z že pridobljenim znanjem, temveč na koliko različnih načinov je mogoče gledati nanj ali zanj poiskati rešitev? Za genialne posameznike med njimi je sploh značilno, da so vedno pripravljene in pozorni na naključja, na katere naletijo. Poleg tega ogromno delajo in si tudi postavljajo nadpovprečne delovne oz. ustvarjalne cilje. Med najbolj produktivnimi je še danes *Thomas Edison*, ki se ponaša s 1093 patenti in ki si je zastavil osebni načrt, da se bo vsakih deset dni dokopal do kakšnega manjšega in vsakih šest mesecev do večjega izuma. Za *Bacha* pa je znano, da je vsak teden napisal po eno kantato in to tudi v primeru, če je bil bolan ali izčrpan.

Običajno se misli, da če nekdo veliko ve, da je inteligenčen. Vendar med znanjem in inteligenco ni avtomatične korelacije. Obremenjenost z dejstvi je prej značilno za duhomorno in leno mišljenje, torej nekaj kar nasprotuje inteligenci, ki je nasprotno prepoznavni znak za ustvarjalnost in modrost. Za *Alberta Einsteina*, na primer, se ve, da je bil dokaj neuspešen v šoli in komajda povprečen v matematiki, ven-

dar je bil odličen mislec. Pozneje je, opirajoč se na lastno biografsko izkušnjo, študentom svetoval, da se ne obremenjujejo s pomnjenjem številnih podatkov, ki jih lahko hitro najdejo v knjigah (danes bi rekli na internetu), temveč hranijo svoje možgane za kreativno mišljenje in razmišljanje. Takemu Einsteinovemu stališču bi bržčas pritrdili tudi romantiki, ki so sicer predmet raziskovanj v humanističnih znanostih. Med njegovimi zagovorniki pa je nenazadnje tudi sodobnejši avtor *Marcel Proust*, ki je internalizirani genij opisal kot »*le moi profond*«, se pravi najbolj globoki jaz.

V javnosti in svetu politike smo velikokrat priča pomanjkljivemu razumevanju omenjenih širših funkcij in vlog univerze. Zaradi tega so lahko nepopravljivo prizadete tiste kompetence univerz, ki tem omogočajo, da odkrivajo znanja, ki so relevantna na dolgi rok in ne prinašajo takojšnjih koristi. Poleg tega morajo biti univerze pozorne na razmerje med cilji in sredstvi, torej preden pride do prenosa znanja v prakso, da bi se pri tem zmanjšalo, če ne povsem preprečilo škodljive obstranske učinke, ki bi jih utegnilo povzročiti kakšno odkritje. Tudi zaradi takega primanjkljaja bi lahko univerzi ostalo le še njeno ime in nič več. Univerza pa je seveda usodno povezana s tistim več, kar je predsednica Harvarda *Drew Faust* pred nedavnim opisala z naslednjimi besedami: »Univerze ne bomo prepoznali po tistem, kar je bilo narejeno na koncu semestra in tudi ne po tem, kaj je študent dosegel s tem, ko je diplomiral. Gre za pridobljeno učenje, ki ga je mogoče uporabljati skozi vse življenje; gre za ohranjeno dediščino človeštva in relevantno znanje, ki bo sooblikovalo prihodnost«.

Ko govorimo o tem, kaj vse univerza in tisti, ki so z njo povezani zmorejo, se je treba zavedati mere. Univerza je ustanova, ki je delo ljudi in ne bogov ali kakšnega *Prometeja*. Zatorej ji ni nič tuje, kar je človeško. Poleg tega vsega znanja in ustvarjenega na tem področju ni treba pripisati univerzam. Renesansa in razsvetljenstvo sta se v glavnem zgodili zunaj univerz. Spomnimo samo na nekaj ljudi, ki sploh niso obiskovali univerze in brez katerih si težko predstavljamo današnjo civilizacijo: *Leonardo da Vinci*, *William Shakespeare*, *James Watt*, *Charles Dickens* in drugi. Tudi motiti se je človeško. Ko je ameriški predsednik *Roosevelt* leta 1937 zahteval od komisije, v kateri so prevladovali univerzitetni profesorji, da napove inovacije oz. odkritja, do katerih naj bi prišlo v naslednjih tridesetih letih, so našteali vrsto takih, do katerih sploh ni prišlo, zgrešili pa so nuklearno energijo, laserje, računalnike, fotokopirne stroje, motor na reaktivni pogon, radar, sonar, antibiotike, farmacevtiko, genetsko kodo in številne druge.

Za univerze velja, da se ne morejo v prvi vrsti uveljaviti kot »trda moč« (hard power), temveč kot »mehka moč« (soft power). Tudi univerze se uvrščajo med tiste v svetu, ki ne razpolagajo z divizijami, razpolagajo pa z velikimi in pogosto ne dovolj izkoriščenimi potenciali, pri čemer je to tudi odkrito spoznanje, da če nečesa ne vemo, da je to priložnost za nova iskanja in odkrivanja. Današnji čas krize, ki je globoka in kompleksna, vrednostna, ekonomska, ekološka (posledice industrializacije narave), kulturna in še kaj, predstavlja tako priložnost, da se zavemo, kako malo vemo in kako malo od tistega, na primer o segrevanju planeta in vzrokih za revščino na svetu, kar pa vendarle

vemo, znamo ali moremo uporabiti. Od obstoječih bakterij jih poznamo manj kot en odstotek in morda še dosti manj o tem, kako mutirajo. V času globalizacije, ko že s samim pritiskom na tipko informacija prepotuje razdaljo najmanj 25.000 kilometrov in ko je človeštvo na neštete načine povezano med seboj s pomočjo elektronike, politično in ekonomsko, bi lahko »mehka moč«, to pa je predvsem znanje, občutno prispevalo k temu, da bi bil svet manj polariziran, bolj prijazen, manj bojevit in osvobojen bojazni pred kot vse kaže bližajočo se okoljsko katastrofo.

Naj Vam na koncu, spoštovani in dragi *Prešernovi* nagrajenci in prejemniki svečanih listin naše alme mater - Univerze v Ljubljani, iskreno čestitam za Vaše dosežene znanstveno-ustvarjalne uspehe, sploh za odlično študijsko pot, pri kateri ste se lahko opirali na svoje mentorje, ki jim prav tako čestitam, in nenazadnje na številne obštudijske dejavnosti, ki so prispevale k današnjemu velikemu priznanju.

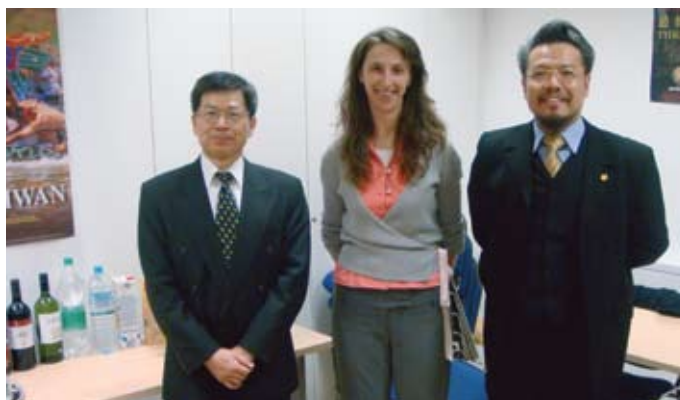
V Ljubljani, 2. decembra 2009

Rudi Rizman

MESEC TAJVANSKE KULTURE

Mesec marec je bil v znamenju Tajvana. V Slovenskem etnografskem muzeju (SEM) so gostili dve edinstveni razstavi o zgodovinskih, naravnih in kulturnih znamenitostih Tajvana, katerih otvoritev je s tajvanskim petjem, plesi in borilnimi veščinami zelo slikovito pospremila številčna skupina na Dunaju živečih Tajvancev, ki so v Slovenijo prišli skupaj z uradnimi predstavniki Tajvana. V sklopu meseca tajvanske kulture smo na fakulteti predvajali zanimiv izbor nagrajenih tajvanskih filmov, v sodelovanju s SEM in Tajvanskim raziskovalnim centrom pa organizirali pester program predavanj na temo zgodovine, filozofije, religije, kinematografije in nasploh kulture Tajvana. Mesec tajvanske kulture smo slavnostno zaključili 25. marca z nagovori predstavnikov Tajpejskega ekonomskega in kulturnega urada in pokušino azijskih jedi. Sklenili smo, da bomo podobna zabavno-izobraževalna društva vsekakor še večkrat ponovili.

Saša Istenič

► Tajvan in mi, drugič.

IZOBRAŽEVANJE MENTORJEV ZA PRAKTIČNO USPOSABLJANJE ŠTUDENTOV NA I. STOPNJI BOLONJSKIH ŠTUDIJSKIH PROGRAMOV

Na CPI FF UL smo februarja 2010 uspešno zaključili projekt *Izobraževanje mentorjev za praktično usposabljanje študentov na 1. stopnji bolonjskih študijskih programov v podjetjih/zavodih* (v gospodarstvu in negospodarstvu) sofinanciranega iz Evropskega socialnega sklada in MVŠZT, ki sta ga vodili doc. dr. Monika Govekar Okoliš in Renata Kranjčec. Cilj projekta je bil usposobiti mentorje za praktično usposabljanje študentov, ob tem pa spodbuditi sodelovanje med FF, gospodarstvom in negospodarskimi ustanovami za potrebe izvajanja študijskih programov. K sodelovanju smo povabili oddelke za prevajalstvo, etnologijo in kulturno antropologijo ter bibliotekarstvo, informacijsko znanost in knjigarstvo, ki se prvi soočajo s praktičnim izobraževanjem študentov na 1. stopnji. Posredovali so nam imena in naslove mentorjev, ki smo jih povabili na 18-urno delavnico. Na tridnevni izobraževalni program se je prijavilo 38 mentorjev, od tega jih je 27 uspešno zaključilo program. Poleg aktivne udeležbe so udeleženci po končanem izobraževalnem programu morali napisati tudi premislek o delu mentorja. Na delavnici so udeleženci pod vodstvom doc. dr. M. Govekar Okoliš in R. Kranjčec opredelili pojem mentorja, se seznanili z njegovo vlogo, nalogami v praktičnem usposabljanju, kompetencami, oblikami in funkcijami mentorstva, oblikami komunikacije, povratno informacijo, formalnimi (pravnimi) osnovami mentorstva, pripravami na mentorsko delo ter

njegovo praktično izpeljavo. Zadnji dan so izkušnje z mentorstvom predstavili tuji in domači predavatelji: dr. Milan Matijević iz Pedagoške fakultete Univerze v Zagrebu, Mladen Kerstner iz Ljudske univerze Centra iz Zagreba, Marija Jovanović iz Centra za razvoj kariere in svetovanja študentom Univerze v Beogradu, Nataša Kermavnar iz UKC LJ, Dušica Kunaver kot upokojena učiteljica, aktivnosti Filozofske fakultete pa je predstavila Urška Gruden. Vodji sta v okviru projekta izdali tudi učbenik z naslovom *Izobraževanje mentorjev za praktično usposabljanje študentov po bolonjskih študijskih programih v podjetjih/zavodih*. V njem so poleg teoretičnih podlag in praktičnih napotkov zbrani tudi primeri domače in tuje dobre prakse. Učbenik je bil brezplačno odposlan na visokošolske zavode in višje strokovne šole, zainteresirani pa si ga lahko izposodite v oddelčnih knjižnicah. Izvedeni projekt se je izkazal za zelo koristnega in ker želimo nadaljevati z aktivnostmi na tem področju, smo se prijavili na drugi del razpisa MVŠZT, *Implementacija bolonjskega procesa - sofinanciraje vključevanja zunanjih strokovnjakov v pedagoški proces v letih 2009 in 2010*, v okviru katerega je bil izveden omenjeni projekt.

Urška Gruden, CPI

6 |

POZABLJENI. ZBORNIKU 1919–2009 NA ROB

V vsak projekt kar najboljšo predstavitev fakultete je vložena veliko dela, pri zaposlenih pa se ob takšnih priložnostih ustvarja občutek pripadnosti, s tem pa zadovoljstva in pomembnosti. Zato se zamislim nad dejstvom, da se v našem zborniku skupne službe omenjajo zgolj kot pusta statistična številka, nikjer pa ni zapisano, katere službe to sploh so, kaj šele imena posameznikov, ki so tam zaposleni. Od zadnjega Zbornika, tistega ob 80-letnici se v tem pogledu ni nič spremenilo. Večkrat sem se spraševala – zakaj? In tuhtala ... in tuhtam še zdaj ... Ne glede na to, da nepedagoški delavci nismo nosilci pedagoške in znanstvene dejavnosti fakultete, smo vpeti v ta proces. Ker smo redno zaposleni na fakulteti, smo očitno potrebni za njeno nemoteno delovanje. Zakaj potem ob jubilejih, ko imamo priložnost, da ponosno rečemo vsak zase in vsi skupaj: »Tudi jaz sem del tega uspešnega in spoštovanega vrednega kolektiva«, nismo vredni, da se nas v zborniku osebno omeni, saj je to, konec koncev, tudi

naš zbornik. A nas... kot da nas ne bi bilo. Tudi če se nas razume kot pomožne, servisne službe, še vedno smo tu in smo del kolektiva. Osebno sem zadovoljna, da sem svoja delovna leta preživela prav tukaj. Moja pripadnost kolektivu ni nič manjša zaradi moje navidezne nepomembnosti. Priznam pa, da bi bil moj delovni dan lepši, če bi vložena energija in rezultati dela bili opaženi. Pogosto se na delovnem mestu spomnim verzov Dobriše Cesarića, katerih prevoda v slovenščino sicer nisem našla, se pa glasijo takole:

Teče i teče, teče jedan slap,
Što u njem znači moja mala kap?
Taj san u slapu da bi mogo sjati,
I moja kaplja pomaže ga tkati.

Tonka Karas

GEOGRAFI NA POPOTOVANJU PO PERUJU, BOLIVIJI IN ČILU

Stal je pred menoj in me gledal s črnimi prosečimi očmi. V rokah je držal pisano volneno kapo in jo obračal navzven in navznoter, zdaj je bila rumena, nato modra. Komaj razumljivo in hitro je izgovarjal: »Two in one! Two in one!« Komaj sem dojela, kaj se dogaja, je kapo hitro potisnil v vrečo k ostalim in stekel po trgu. Za petami mu je bil policist, ki je skrbel, da se turisti in popotniki, ki so prišli obiskat njihovo mesto, ne bi počutili ogrožene in nadlegovane, hkrati pa je trgovina na črno seveda prepovedana. S kolegi z Oddelka za geografijo smo se sprehajali po osrednjem trgu »popka sveta«, Cuzcu ali po kečuvansko Qusqu v Peruju, vsakih nekaj minut pa se je prikazal kakšen deček in nam skušal prodati njihov tradicionalen izdelek. S kolegi smo bili namreč na strokovni ekskurziji po latinskoameriških državah – Peruju, Boliviji in Čilu, preko katerih sta nas vodili in spremljali izr. prof. dr. Metka Špes in tajnica oddelka za geografijo, Danica Jakopič. Na pot smo se odpravili lani 20. septembra, vrnili pa smo se 11. oktobra. Cuzco (3.399 m n. v.), nekoč glavno mesto inkovskega imperija, je bil zgrajen tako, da je tloris mesta predstavljal telo pume; danes le še stežka ločimo obris pume od ostalega dela mesta, ki se hitro širi predvsem zaradi obrobni barakarskih naselij. Inki so nam zapustili tudi skrivnostno mesto Machu Picchu (2.350 m n. v.), za katerega še danes ne vemo, zakaj ga španski osvajalci niso uničili, in je bil prvič opisan šele leta 1911. Kako so Inki gradili vse mogočne templje, svetišča, hiše, terase katerih gradbene »opeke«, ogromni in več ton težki monoliti se prilagajajo ena drugi kot sestavljanke, je še danes uganka. Vsi pa smo se prepričali, da so bili Inki ali ljudstva pred njimi izredni gradbeniki. Najvišje ležeče plovno jezero na svetu, Titikaka (3.812 m

n. v.), predstavlja tudi bivalno okolje plemenu Urus, ki je pobegnilo pred Inki in si nova bivališča poiskalo na jezeru, kjer so si zgradili plavajoče otoke iz trstičja (totore), ki obilno raste v plitvem obalnem pasu. Trstičja ne uporabljajo le za gradnjo in obnavljanje otokov, temveč tudi za izdelavo prevoznih sredstev – čolnov, hiš, raznih uporabnih izdelkov in celo za hrano. Otoki so med seboj povezani in zasidrani, da jih veter ne odnese na bolivijski del jezera. Bolivija je znana kot največja pridelovalka koke, ki je, dokler ni predelana v beli prah, zelišče in množično uporabljana v bolivijski kulturi. Morales, bolivijski predsednik, jo želi celo postaviti v zastavo kot državni simbol namesto gore Cerro Rico. Ta z rudami bogata vzpetina nad najvišjim mestom na svetu Potosi (4.090 m n. v.) je preprejena z rovi in izkopi in pravijo, da naj bi se njena višina zmanjševala. Bolivija se ponaša tudi z najvišje ležečo prestolnico na svetu, La Pazom (3.660 m n. v.). Gibali smo se torej na visokih nadmorskih višinah po planoti Altiplano, ki je razpeta med Vzhodno in Zahodno kordiljero Andov, katerih vrhovi sežejo tudi čez 6.000 metrov. Visoki vrhovi pričajo o geološki aktivnosti Andov, kar dokazujejo tudi aktivni vulkani in sorodni pojavi – gejzirji in termalni izviri, okoli katerih se tvorijo sigi in lehnjaku podobne kope. Zadnje dni smo preživeli v puščavi Atacama, najbolj suhem predelu na Zemlji.

Naše popotovanje je bilo mnogo več kot nekaj zgoraj na kratko opisanih postojank na naši poti. Bilo je neponovljivo, nepozabno in navdušujoče za vse geografe po srcu.

Tamara Klar (3. l. geografije)

► Na eni izmed mnogih teras na Machu Picchu. (Če ste močno prehlajeni, potem tole ime raje izgovarjajte bolj potihno...)

► Snif, snif...

ŠTUDIJSKI OBISK NA ISLANDIJI

Po dogovoru s partnersko inštitucijo, Islandskim raziskovalnim centrom (RANNIS, ki ustreza ARRS) in oddani prijavi v decembrskem roku 2009, smo bili februarja 2010 s strani CMEPIUSA obveščeni, da je študijski obisk odobren. Financirala sta ga Norveški finančni mehanizem in Finančni mehanizem EGP. Od 28. 2. do 7. 3. 2010 smo torej tri samostojne strokovne delavke ZIFFa in Mednarodne pisarne (Martina Tekavec, Barbara Dolenc in Slobodanka Camilti) obiskale Islandijo. Namen študijskega obiska je bil okrepiti sodelovanje s to državo na področjih raziskovalnega dela in študijske mobilnosti, zato je bilo treba pridobiti informacije o islandskem visokošolskem sistemu in strategiji financiranja raziskovalnega dela. Obisku in predstavitvi Islandskega raziskovalnega centra so sledile predstavitve ZIFFa in Mednarodne pisarne, ki delujeta v okviru Filozofske fakultete oziroma Univerze v Ljubljani, diskusija o razlikah v sistemu financiranja, strategijah, našli pa smo skupne interese v sodelovanju pri raziskovalnih in izobraževalnih ter mobilnostnih projektih. Naslednji dan smo ob predstavitvi poteka raziskovalnega dela na nacionalni ravni, mobilnostnih shem in integracije Islandije v evropske raziskovalne okvire spoznale možnosti, ki jih imajo raziskovalci za projekte, mobilnost in pedagoško delo. Obiskale smo tudi Islandski center za inovacije v Reykjaviku, kjer so nam predstavili evropsko podjetniško mrežo, sredstva za trženje in informiranje raziskovalcev o tržnih raziskavah in možnostih trženja njihovih rezultatov. Naslednji dan smo v Službi za raziskave na Univerzi Islandije opravili pogovore o raziskovalnem in pedagoškem delu ter o študentskih zadevah. Univerza Islandije je največja izmed sedmih islandskih univerz, venar edina, ki ima doktorski študij. Vse univerze tujim predavateljem nudijo gostovanja v angle-

škem jeziku. Podobno je na Univerzi v Akureyriju na severu Islandije, kjer smo se prav tako pogovarjali o skupnem interesu za evropske projekte in morebitnem sodelovanju v okvirnih programih in programih vseživljenjskega učenja. Zaradi specifične geografije Islandije se v zadnjem času hitro razvija tudi študij na daljavo. Rezultat obiska je pobuda o predlogu Sporazuma o sodelovanju, o katerem bo govora ob morebitnem obisku islandske ekipe na FF.

Če vas zanima sodelovanje z islandskimi institucijami, lahko v strokovnih službah dobite zloženke in dodatne informacije.

Martina Tekavec

► Godar vinkonurl!

► Univerza Islandije v Reykjaviku, ko je bil sneg še bel.

► Barvit začetek Boecijeve Tolažbe filozofije, NUK, Ms 51

► Delček zložljivega koledarja, dolgega en meter, NUK, Ms 160

► M iz stiškega prepisa enciklopedije Izidorja iz Sevilje, NUK, Ms 16

PRIREDBA MARTINA KRPA NA OB PREDSTAVITVI KNJIGE ALOJZA CINDRIČA: ŠTUDENTI S KRANJSKE NA DUNAJSKI UNIVERZI 1848–1918. (Na Besedni postaji, 23. 2. 2010)

Močilar mi je časi kaj razkladal od nekdanjih časov, kako so ljudje živeli in kako so imeli to in to reč med sabo. Enkrat v nedeljo popoldne mi je v lipovi senci na klopi pravil naslednjo povest:

Dunajski cesar je toževal, da nima junaka v cesarstvu, ki bi napisal knjigo o slovenskih študentih na Dunaju. Kočjaž ga je pa slišal, pristopil tedaj z veliko ponižnostjo, kakor gre pred tolikim gospodom in rekel: "Cesarost, ali več ne morete pametovati, kaj se je godilo predlansko zimo blizu Trsta?" Cesar vpraša nekoliko nejevoljen: "Kaj neki?" In kočijaž je odgovoril: "Bilo je pozimi in sneg je ležal krog in krog. Vaša cesarost je na ozki deželni cesti srečala neznatno vozilo. V njem je bil brkati in krepki Lojze, ki je nemudoma izstopil iz svoje dvokonjske kobilice, po imenu Volga, še odkriti se ni utegnil, temveč je prijel brž svoj tovor in ga odrinil v stran, da bi je cesarska kočija ne obdrgnila. Menite, da je Lojzeta to kaj mudilo, kali? Bilo mu je, kakor komu drugemu stol prestaviti. Če ta ne bo zmožgal napisati knjige o dunajskih študentih, drugi tudi ne, tako vam povem" je končal svojo pripoved kočijaž. "Saj res," je rekel cesar, "precej se mora ponj poslati".

Na intervencijo ministra Gregorja Golobiča, ki se mu je ta visokošolski projekt že takrat zdel neuresničljiv, po belokranjskega silnega in krepkega Lojzeta niso poslali kočije, ampak je moral kar sam priti na cesarski Dunaj s svojo dvokonjsko kobilico, Volgo imenovano. Volga jo je Lojze že davno imenoval iz svojega globokega slavjanofilskega čustvovanja. Tako je prišel v dunajsko knjižnico, za katero pravijo, da je neki silno velika in jako lepa. Čudno lepo je tam, še lepše kakor v cerkvi. Brkati Lojze je kar zijal, ker se mu je vse tako lepo zdelo. Tam stoji vratar noč in dan pri vratih, v letu in v zimi, naj bo še tako mraz. Ko je glavni bibliotekar slišal vpitje, je takoj vedel, kdo je in mu tekel nasproti. Lojze mu je segel v roke in mu jo tako stisnil, da je takoj kri špricnila izza nohtov. Takisto je storil tudi z glavnim arhivarjem dunajske knjižnice. Potem je izrekel tele pomenljive besede: "Slišal sem, da vsi ljudje vse vedo; na vsem svetu se pa vse dobi; pa bi se ne dobil tudi junak, ki bi napisal študijo o slovenskih študentih na Dunaju." Cesarju, ki je vse to od daleč opazoval, so te besede silno ugajale. Skrbelo ga je le, če bo zdržal sredi prastarega knjižničnega prahu, če bo zmožgal sem ter tja prenašati velike stare knjige in da le ne bi padel z lestev, ko bo iskal knjižno gradivo po policah. Silni Lojze, ki je videl cesarjev zaskrbljeni obraz, mu je pa rekel: "Nič se ne bojte, cesarost, kako se bom tega lotil. Ne bojim se ne prahu, ne težkih knjig, ki jim vsem še imena ne vem, po lestvi pa znam plezati, saj sem tako prišel do svoje ženke Marjete. Škoda, da je rajnca že umrla." Vse to je bilo cesarju pogodu in brž je velel prinesiti polič vina pa kruha in sira. Silnemu Lojzetu se je pa to vele malo zdelo; polič vina takemu belokranjskemu junaku, pa je vendar molčal, kar je preveliko čudo. Kaj pa je hotel. Saj menda je že slišal, da gospoda so vsi malojedni zato, ker jedo, kadar hoče in kolikor hoče kateri, zgolj dobrih jedi. Lojze je hitro použil, ko bi kvišku pogledal, ter naglo vstal. Cesar pa je takoj

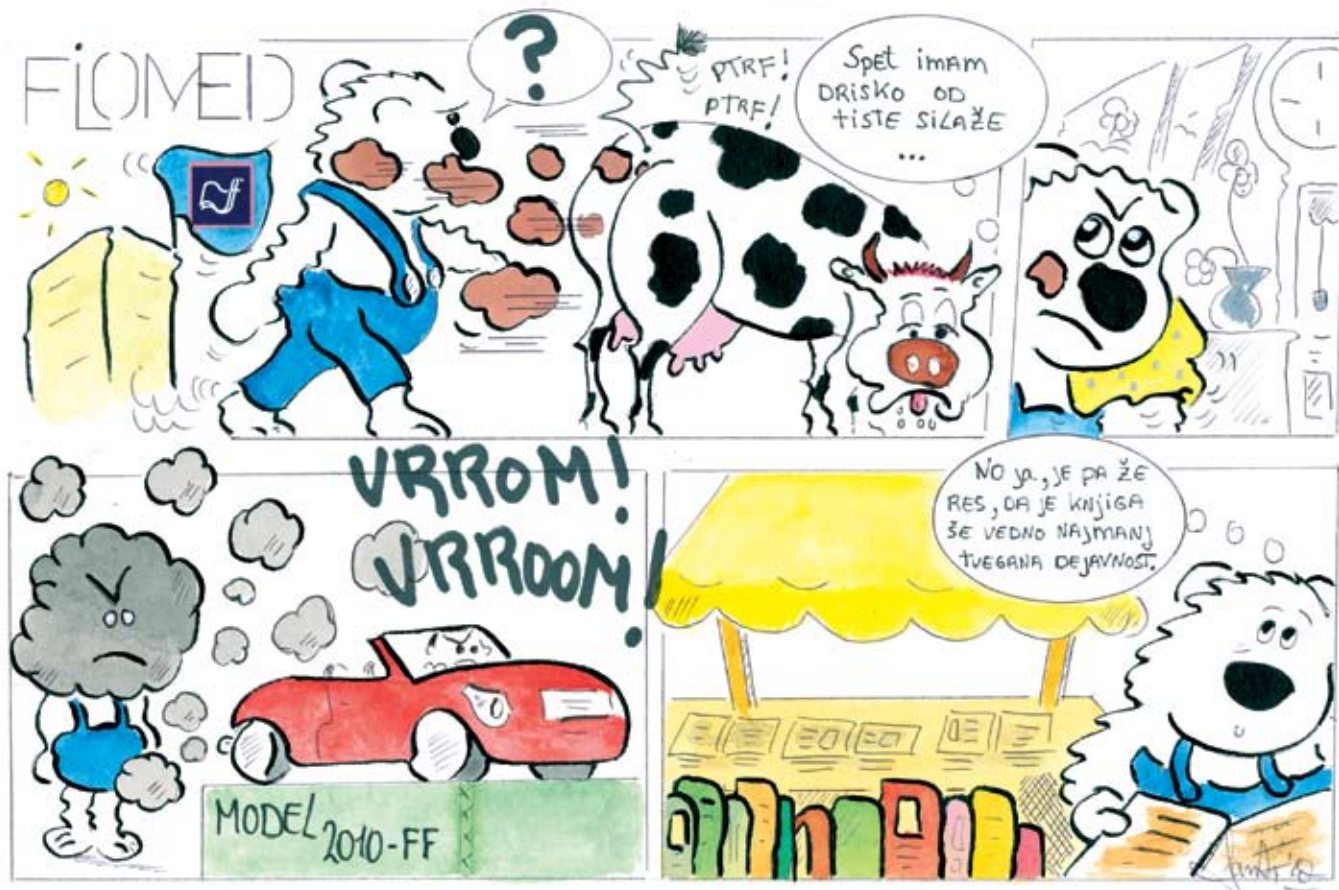
spoznal, da takemu belokranjskemu truplu se morajo večji deleži meriti. Zato mu je povečal dnevni obrok. Nato sta s cesarjem odšla v arhive dunajske knjižnice. Lojze je začel izbirati lestve, pa kar je izbral, vse je v rokah zdrobil, ker je bil silen človek. Cesarja je skoraj obšla zona, ko je to videl. Silni Lojze pa je odgovoril: "To je sama igrača, to ni za velikana, kakršen sem jaz." Nato pa vprašal cesarja: "Kje imate kakšno kovačnico?" Odšla sta tja in silni Lojze je vzel kos železa in najtežje kladivo, ki ga je kovač vselej z obema rokama vihtel. In skoval je mesarico, odšel na vrt in pred cesarjevimi očmi posekal lipo in si iz nje stesal bibliotekarsko lestev. Potreboval je namreč les nalašč za takšno rabo. Zdaj, ko je imel orodje, je začel s pisanjem knjige o slovenskih študentih na Dunaju. Minister Gregor Golobič se je včasih obregnil obenj, češ kaj neki počne tako dolgo, a mu je brkati Lojze zmeraj nazaj zabrusil: "Kdo me bo preganjal? Morda vi, dolgopetec, ki ste suhi kakor raženj, ki je vas in vašega magistriranja komaj za polno pest? Z eno samo roko vas porinem čez svetega Štefana streho, ki stoji sredi mesta! Nikar praznih besed ne razdirajte!" Trajalo je kar nekaj let, a ker je bil krepkega zdravja in izjemnih fizičnih moči, je zmožgal, kakor je zmogla tudi njegova dvokonjska kobilica Volga. Nastala je knjiga, da malo takih. Cesar,, ki je bil Lojzetu vedno za petami, je bil presrečen, da je bil našel tolikšnega junaka, ki je vse to zmožgal. Zato mu je ob slovesu rekel: "Le ti meni povedi, Lojze, če bi morda še kaj rad." Nato pa se je obrnil k ministru Gregorju Golobiču rekoč: "Minister Gregor, ti ga pa le pusti! Jaz že vem, kako je napisati neki tolikšno knjigo! Zdaj bo treba s tem nadaljevati." Potlej mu je podal roko in tudi Gregorju velel, da naj mu jo poda. Minister se ni branil, a vendar je bil zaradi Lojzetove trdoživosti, da je izpolnil cesarjev načrt, ves zelen od jeze. Lojze je sedel v svojo dvokonjsko Volgo in se dostojanstveno odpeljal proti Vrhu pri Sveti Trojici. "Srečno vozi!" je rekel cesar, minister Gregor Golobič pa nič.

Avtor priredbe: red. prof. dr. Janez Vrečko

*Stoji, stoji ta modri dvor,
na modrem dvoru modrih mož,
pred njim pa kakšen lipov štor;
o njem še vedno zgodba krož',
ki je ne smem povedat ...*

► Risba: S. Martin, besedilo: M. Pintarič

USTVARJALNI ODMEV

BESEDNE POSTAJE V LETU 2010

Na *Besedni postaji* je bilo tudi v prvih mesecih živahno. 23. 2. Smo predstavili knjigo A. Cindriča *Študenti s Kranjske na dunajski univerzi 1848 - 1918* (Univerza v Ljubljani, 2009). V pogovoru o knjigi so poleg avtorja sodelovali dr. J. Cvirn, dr. M. Kerševan, dr. A. Studen, dr. J. Urbanija in dr. J. Zupančič, niti med sobesedniki pa je vlekkel dr. T. Smolej. Ob tem dogodku se je dr. J. Vrečko zapisala hudomušna zgodba, ki jo objavljamo v rubriki *Ustvarjalni navdih*.

11. 3. smo se srečali s sodobno portugalsko poezijo, ki je izšla v prevodu B. Müller Pograjc, M. Medvedšek in M. Rozman v knjižici *Trinajst portugalskih glasov* (Center za slovensko književnost, 2009) in je rezultat dejavnega kulturnega sodelovanja med Slovenijo in Portugalsko, saj je v letu 2008 v portugalsščini že izšlo 13 slovenskih pesnikov.

17. 3. so svojo poezijo predstavili mladi pesniki s FF: J. Vuga, K. Perat, T. Hrs Pandur in U. Prah. Pobudo za literarni večer je dal J. Vuga ob izidu svojega pesniškega prvenca *Pod kamni plešem* (Študentska založba, 2009).

Svetovnemu dnevu poezije smo se nato poklonili še 23. 3., ko smo na *Besedni postaji* predstavili pesniško zbirko poljskega pesnika Kazimierza Wierzyńskiego *Olimpijski venec* in prevajalca pesmi dr. Tineta Debeljaka. (Muzejsko društvo Škofja Loka, 2009).

»Omenjena zbirka je na Poljskem izšla leta 1927 in takoj vzbudila veliko zanimanja, ker se je posvetila ne ravno tipični pesniški tematiki - športu. Wierzyński je bil eden redkih, ki je pisal tako imenovano »športno poezijo«, zanjo pa je bil leto dni po izdaji zbirke na Olimpijadi v Amsterdamu tudi nagrajen z zlato medaljo. Tine Debeljak je olimpijsko delo prevedel že leta 1945, izdajo pa mu je preprečil izgon iz domovine - prevodne rokopise pa je tako odnesel s sabo v tujino.

Na *Besedni postaji* je tekla beseda o obeh avtorjih - dvajset let po smrti dr. Debeljaka in štirideset let po smrti Wierzyńskiego, je do slovenskih bralcev končno prišlo njuno »skupno delo«. Zbranim ga je predstavil dr. Nikolaj Jež, ki je svoje pripovedovanje razširil na splošno stanje poljske poezije 20. stoletja, dr. Rozina Švent pa je predstavila svoje delo na obsežni Debeljakovi bibliografiji, ki je prvič (in to še vedno ne v celoti) zbrana na enem mestu. Večer sta počastila tudi poljski kulturni ataše v Sloveniji in vnukinja dr. Debeljaka. Obiskovalcev polna Modra soba Filozofske fakultete je tako večer preživela v družbi poljskih in slovenskih spominov ter lepih besed v tem in onem jeziku - v olimpijskem duhu: višje, hitreje, močnejše! pa so vsi sodelujoči izrazili željo po še več podobnih projektih,« je zapisala Staša Pavlovič.

Mednarodni dan knjig za otroke in mladino smo počastili s predstavi-

tivo zbirke *Posebni izdaj Študentske založbe*, v kateri so med drugim izšle knjige *Obesi luno na streho moje palače in druge židovske pravljice* (2007), *Ptičji češnjev otok in druge afriške pravljice* (2008) idr. O pome-

nu mladinske književnosti, ki je večnaslovniško usmerjena, sta se pogovarjali dr. M. M. Blažič in prevajalka, Sovretova nagrajenka, J. Unuk.

Maja Avsenik

ZNANSTVENA ZALOŽBA V LETU 2009

Znanstvena založba *Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani* je po številu letno izdanih publikacij največja humanistično-družboslovna znanstvena založba v Sloveniji in med največjimi tovrstnimi založbami v srednji Evropi. Izdaja visokošolske učbenike, znanstvene in strokovne monografije, ki izhajajo v okviru 16 knjižnih zbirk, zbornike, glasbene izdaje, promocijske publikacije ter znanstvene revije, ki večinoma izhajajo večkrat letno. Publikacije Znanstvene založbe strokovno in širšo javnost seznanjajo z rezultati večplastnega raziskovanja vrhunskih znanstvenikov *Filozofske fakultete*. Študentom *Filozofske fakultete* poskuša zagotavljati pedagoško-didaktično gradivo za kar največ študijskih predmetov, študentom s posebnimi potrebami pa omogoča nakup učbenikov v elektronski obliki. V letu 2009 je pri Znanstveni založbi izšlo 62 izvirmih naslovov ter 19 številk znotraj desetih znanstvenih revij, poleg tega pa še nekaj predstavitvenih publikacij in ponatisov. Kratke predstavitve publikacij si lahko ogledate na spletni strani Knjigarne FF na www.ff.uni-lj.si, knjige pa lahko kupite v knjigarni, v priljučju *Filozofske fakultete* in v vseh večjih knjigarnah po Sloveniji.

Knjižne zbirke *Znanstvene založbe Filozofske fakultete*:

- Acta Comparativistica Slovenica
- AE gradiva
- Archaeologia historica Slovenica
- BiblioThecaria
- Etno je fletno
- GeograFF
- Historia
- Historia artis
- Kultura sožitja
- Obdobja
- Prevodoslovje in uporabno jezikoslovje
- Razprave FF
- Seminar slovenskega jezika, literature in kulture
- Slovenske germanistične študije
- Učbeniki FF
- Zupaničeva knjižnica

Revije Znanstvene založbe Filozofske fakultete:

- Acta Linguistica Asiatica
- Acta Neophilologica
- Andragoška spoznanja
- Ars & Humanitas
- Azijske in afriške študije
- Dela
- Documenta Praehistorica
- Keria
- Linguistica
- Muzikološki zbornik
- Verba Hispanica
- Vestnik za tuje jezike

► *'Kot na polic', tako v betic'*

Znanstvena založba izdaja tudi fakultetno glasilo *Glasoffil*, ki ga držite v rokah.

Nataša Detič

GLASOFFIL | glasilo Filozofske fakultete | 2010 |

Glavni urednik: izr. prof. dr. Miha Pintarič. Odgovorni urednik: red. prof. dr. Valentin Bucik, dekan. Uredniški odbor: izr. prof. dr. Vojko Gorjanc, izr. prof. dr. Miha Pintarič, izr. prof. dr. Alojzija Sosič Zupan. Foto: Matjaž Rebolj (razen izjem). Podpisi pod fotografijami: Miha Pintarič (razen izjem).

Založila: Znanstvena založba *Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani*.

Oblikovanje: Jurka Mihelin. Tisk: Birografika BORI, d. o. o.

Spletna stran FF: <http://www.ff.uni-lj.si/>. Spletna stran *Glasoffila*: http://www.ff.uni-lj.si/fakulteta/aktualno/bilten/glasofil_internet.pdf.

Naklada: 2500 izvodov. Publikacija je brezplačna.

LIBER.AC - PRVI SLOVENSKI SEJEM AKADEMSKE KNJIGE (V FOERSTERJEVEM VRTU OD 19. DO 21. MAJA 2010)

S knjižnim sejmom *Liber.ac* se *Filozofska fakulteta* vključuje v mednarodni projekt *Ljubljana - Svetovna prestolnice knjige*. Ne skromno in zadržano, temveč smelo in velikopotezno. Pripravili smo vseslovensko sejmsko prireditev, ki naj bi odslej vsako leto združila slovenske založnike akademskega tiska. V letošnjem letu je *Liber.ac* zasnovan kot tridnevna prireditev z bogatim spremljevalnim programom, posvečenim literaturi Vzhodne Azije ter kulturnim stikom med Slovenijo in vzhodnoazijskimi državami s posebnim poudarkom na vlogi *Filozofske fakultete* pri vzpostavljanju tesnejših vezi na področju kulture, znanosti in različnih oblik meduniverzitetnega sodelovanja. Ključni dejavnik pri krepitvi medsebojnih stikov je Oddelek za azijske in afriške študije oz. katedri za japonologijo in za sinologijo, katerih člani, učitelji in študenti, so se izkazali tudi v pripravi letošnjega kulturnega programa, ki nosi naslov *Zvezde Vzhodne Azije na slovenskem nebu*. Program zajema širok spekter prireditev, od predstavitev vzhodnoazijske prevodne proze in poezije, filmskih projekcij in plesa do fotografij, branja pravljic in različnih delavnic za otroke, na katerih se bodo najmlajši učili izdelati japonsko knjigo, pečate ali se preizkusili v umetnosti kitajske kaligrafije in izdelovanja origamijev. Med prireditvami velja posebej izpostaviti okroglo mizo na temo znanstvenega založništva, razpravo o azijskih študijah v Sloveniji ter pogovor s članom mednarodnega združenja PEN in izvršnim direktorjem japonskega PEN-a, pisateljem in antropologom dr. Takeakijem Horijem, o knjigi na Japonskem. V pestri obsejmski ponudbi bo *Center za slovenščino kot drugi ali tuji jezik* za tuje obiskovalce pripravil žepne tečaje slovenščine, predstavniki *Osrednje humanistične knjižnice* bodo v času sejma brezplačno popravili in ovili vašo najljubšo knjigo, vpisali v COBISS vaš najnovejši članek ali monografijo in pokazali, kako pravi mojstri brskajo po elektronskih virih. Sejem je posvečen občutljivemu in premalo izpostavljenemu področju, ki je vitalnega pomena za razvoj visokošolskega izobraževanja in znanosti, posledično pa seveda za celotno družbo. Slovenci se lahko pohvalimo z razmeroma visoko bralno kulturo in kljub nezavidljivemu položaju založnikov se za usodo slovenske knjige ni bati. Kljub temu je treba priznati, da je akademsko založništvo nekoliko zapostavljeno ali vsaj premalo opaženo. *Filozofska fakulteta* je z Znanstveno založbo v slovenskem prostoru največji izdajatelj akademskih knjig, ki igra ključno vlogo v razvoju univerzitetnega založništva, obenem pa z različnimi promocijskimi dejavnostmi in ob dobro organizirani podpori Knjižarne *Filozofske fakultete* uspešno ruši stereotipe o akademski literaturi kot ozko specializiranem področju, ki je zanimivo le za znanstvenike in študente. Zato je razumljivo, da se je ideja o sejmu akademske knjige rodila prav na naši fakulteti, izkušnje z založništvom in knjigotrštvom pa so dovolj trdno zago-

tovalo, da smo sposobni realizirati tudi tako zahteven projekt, kot je organizacija vseslovenskega sejma akademske knjige. Upamo si celo napovedati, da bo ob ugodnem odzivu sejem v najkrajšem času prerasel v mednarodni projekt, v katerem bodo sodelovale uveljavljene založbe evropskih univerz. Že v tem trenutku *Liber.ac* povezuje vse pomembnejše akterje s področja slovenskega visokošolskega založništva, promocije in prodaje akademske knjige, od univerzitetnih založb in knjigarn do univerzitetnih knjižnic. Odziv na vabilo je bil celo boljši, kot smo pričakovali, saj se je prijavilo kar triindvajset univerzitetnih založb oziroma visokošolskih ustanov iz vse Slovenije. Tako številčna udeležba potrjuje prepričanje snovalcev projekta, da slovenski prostor potrebuje sejem akademske knjige, in organizatorji upamo, da bo prerasel v tretji veliki slovenski knjižni sejem, na katerem bomo predstavljali najnovejše izdaje slovenskih visokošolskih založb z vseh področij znanosti in umetnosti, hkrati pa bomo slovenskim akademskim založnikom, knjigarjem in knjižničarjem omogočili druženje in izmenjavo izkušenj. Sejem bo opozarjal na raznolikost in visoko kakovost slovenskega akademskega založništva, najnovejše dosežke znanosti in interdisciplinarne razvojne usmeritve v visokem šolstvu. Obenem bo poskušal akademsko knjigo približati širši zainteresirani javnosti, tako študentom, dijakom, ki se odločajo o izbiri študija, kakor tudi tistim, ki se v okviru vseživljenjskega izobraževanja odločajo za univerzitetno izobrazbo. Leto, v katerem je Ljubljani pripadla čast, da prevzame položaj svetovne prestolnice knjige, sovpada z 90-letnico *Filozofske fakultete* in Univerze v Ljubljani. Sejem akademske knjige *Liber.ac*, s katerim vidno prispevamo k obogatitvi programa in prepoznavnosti Ljubljane na svetovnem zemljevidu knjižne kulture, je obenem eden od številnih dogodkov, ki obeležujejo častitljiv jubilej naše fakultete in ljubljanske univerze. In ker gledamo naprej, vidimo v njem začetek projekta, ki bo pod pokroviteljstvom *Filozofske fakultete* Univerze v Ljubljani prerasel v tradicionalno vseslovensko prireditev ter prispeval k razvoju in širši uveljavitvi akademskega založništva.

Tine Germ,
vodja projekta

SEZNAM SODELUJOČIH:

Univerza v Ljubljani:

- 1) Akademija za likovno umetnost in oblikovanje
- 2) Biotehniška fakulteta
- 3) Ekonomska fakulteta
- 4) Fakulteta za družbene vede
- 5) Fakulteta za elektrotehniko
- 6) Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo
- 7) Fakulteta za računalništvo in informatiko
- 8) Fakulteta za socialno delo
- 9) Fakulteta za šport
- 10) Filozofska fakulteta
- 11) Pedagoška fakulteta
- 12) Pravna fakulteta
- 13) Rektorat - arhivsko muzejska služba
- 14) Teološka fakulteta

Univerza v Mariboru:

- 15) Medicinska fakulteta
- 16) Filozofska fakulteta

17) Univerza v Novi Gorici

Univerza na Primorskem:

- 18) Fakulteta za management Koper
- 19) Fakulteta za matematiko, naravoslovje in informacijske tehnologije
- 20) Fakulteta za turistične študije Portorož - Turistica
- 21) Znanstveno-raziskovalno središče Koper
- 22) ISH - Fakulteta za podiplomski humanistični študij
- 23) Visokošolsko središče Novo mesto
- 24) Znanstvenoraziskovalni center SAZU
- 25) Študentska založba

SPREMJEVALNI PROGRAM:

Program smo pripravili v sodelovanju z Oddelkom za azijske in afriške študije.

Sreda, 19. 5. 2010

10:00 Slavnostno odprtje sejma.

11:00 Likovna delavnica za otroke: ustvari svojo japonsko knjigo (ročno izdelovanje papirja iz reciklirane embalaže). V izvedbi akademskega slikarja mag. Noriakija SANGAWA. Prijave sprejemamo na kristina.hmeljak@guest.arnes.si

11:00 Okrogla miza na temo univerzitetnega založništva - Nuja ali zlo? Vloga urednika v znanstvenih in akademskih založbah

12:00 Likovna delavnica za odrasle: ustvari žig s svojim imenom v korejski pisavi hangul pod vodstvom korejske lektorice mag. Hyeonsook RYU. Prijave sprejemamo na kristina.hmeljak@guest.arnes.si

13:00 Otvoritev razstave umetniške fotografije Matije BRUMNA Japanische Romantische Strasse (serija urbanih pokrajin).

13:30 Predstavitve japonskega čajnega obreda, ki se ponaša s poglobljeno in žlahtno tradicijo, kodificirano sredi 16. stoletja. Obredno pitje čaja se tudi danes skrbno prenaša iz roda v rod. V izvedbi Ikuko YONEZU.

14:00 »Žepna slovenščina« brezplačni žepni tečaj učenja slovenščine za tužce v izvedbi Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik FF: Tanja KOTNIK, Anja STRAJNAR in Petra RAJK.

15:00 Pravljični svet korejskih ljudskih pripovedk. Predstavila jih bo lekt. mag. Hyeonsook RYU.

16:00 Predstavitve znanstvenih publikacij o Vzhodni Aziji. Predstavljeni bodo glavni dosežki Znanstvene založbe FF UL s področja japonologije od ustanovitve Oddelka za azijske in afriške študije do danes. Pogovor bo vodil Luka CULIBERG.

18:00 Sodobna japonska proza in poezija, ki ju bodo predstavili: Sašo MERMAL, Luka CULIBERG, mag. Nina GOLOB, Iztok ILC, Barbara MLAKAR.

19:00 Ryuzo FUKUHARA s predstavo Panj. To je improviziran plesni performans (ples buto), povezan z literaturo - sodelujeta podobno kot panj: sodelovalno, a neodvisno, kaotično, a organizirano.

20.15 Predvajanje filma »Fishing Luck« na prireditvenem prostoru v parku.

Predvajanje filmov je omogočil Tajvanski raziskovalni center v sodelovanju s predstavništvom Tajvana na Dunaju.

Četrtek, 20. 5. 2010

10:00 Začetek drugega dneva sejemske prireditve.

10:00 Svet japonskih pravljic kamishibai. Sledi izdelovanje origami-jev. V izvedbi dr. Nagise MORITOKI.

10:30 »Žepna slovenščina« - brezplačni žepni tečaj učenja slovenščine za tužce v izvedbi Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik FF: Tanja KOTNIK, Anja STRAJNAR in Petra RAJK.

11:00 Likovna delavnica za otroke: ustvari svojo japonsko knjigo (pisanje japonskih znakov). V izvedbi akademskega slikarja mag. Noriakija SANGAWA. Prijave sprejemamo na kristina.hmeljak@guest.arnes.si

12:00 Predstavitve japonskega čajnega obreda v izvedbi Ikuko YONEZU.

13:00 Kitajska kaligrafija. Začetki kitajske pisave segajo v šesto ali peto tisočletje pred našim štetjem. Prve pismenke so bile po obliki piktogrami, torej poenostavljene, stilizirane podobe konkretnih stvari, ki so spominjale na risbe. Skozi tisočletja se je pisava razvila do te oblike, kakršno poznamo danes. Delavnica v izvedbi akademske slikarke doc. Huiqin WANG.

14:30 »Žepna slovenščina« – brezplačni žepni tečaj učenja slovenščine za tujce v izvedbi Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik FF: Tanja KOTNIK, Anja STRAJNAR in Petra RAJK.

16:00 Predstavitev znanstvenih publikacij o Vzhodni Aziji. Predstavljene bodo glavni dosežki Znanstvene založbe FF UL na področju sinologije od ustanovitve Oddelka za azijske in afriške študije do danes. Pogovor bo vodila dr. Jana ROŠKER.

18:00 Pogovor s članom mednarodnega združenja PEN in izvršnim direktorjem japonskega PEN-a, pisateljem in antropologom dr. Takeakijem HORIJEM o knjigi na Japonskem. Z njim se bo pogovarjal Iztok OSOJNIK.

19:00 Kitajska živa kaligrafija; performans *Praznina* v izvedbi akademske slikarke doc. Huiqin WANG in Maje PUCL.

20:00 Videoprojeksijska multimedijška predstava o kulturi Vzhodne Azije *Nevarna zgodovina rumene nevarnosti*

21.00 Predvajanje filma »Cape No. 7« na prireditvenem prostoru v parku.

Predvajanje filmov je omogočil Tajvanski raziskovalni center v sodelovanju s predstavništvom Tajvana na Dunaju.

Petek, 21. 5. 2010

10:00 Začetek tretjega dneva sejemske prireditve.

10:00 Svet japonskih pravljic kamishibai. Sledi izdelovanje origamijev. V izvedbi dr. Nagise MORITOKI.

10:30 »Žepna slovenščina« – brezplačni žepni tečaj učenja slovenščine za tujce v izvedbi Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik na FF: Tanja KOTNIK, Anja STRAJNAR in Petra RAJK.

11:00 Likovna delavnica za otroke: ustvari svojo japonsko knjigo (vezanje knjižice po postopku watoji). V izvedbi akademskega slikarja mag. Noriakija SANGAWA. Prijave sprejemamo na kristina.hmeljak@guest.arnes.si

12:00 Predstavitev japonskega čajnega obreda v izvedbi Ikuko YONEZU.

15:00 »Žepna slovenščina« – brezplačni žepni tečaj učenja slovenščine za tujce v izvedbi Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik FF: Tanja KOTNIK, Anja STRAJNAR in Petra RAJK.

15:00 Okrogla miza Azijske študije v Sloveniji. Pogovor bo vodila dr. Nataša VAMPEL SUHADOLNIK.

16:00 Moderna kitajska prevodna proza, ki jo bodo predstavili dr. Maja LAVRAČ, dr. Katja KOLŠEK, dr. Andrej STOPAR in Tina ILGO.

20:00 Predstavitev projekta o delu in življenju Avgušтина F. Hallersteina, jezuitskega misijonarja in astronoma po rodu iz Mengša, ki je deloval na Kitajskem v 18. stoletju. Projekt bo predstavil dr. Mitja SAJE.

21:00 Zaključek sejemske prireditve.

CANKARJEV DOM

Nedelja, 23. 5. 2010 (vstop prost)

20:00 *Nevarna zgodovina rumene nevarnosti* – multimedijška predstava o kulturi Vzhodne Azije. V predstavi bodo nastopajoči povezali tradicionalne azijske ples (ples buto, korejski ples) z gledališkimi točkami (scenska uprizoritev Zhuangzijeve filozofije), recitali, kabaretom (Socializem je dober) in borilnimi veščinami. Predstava je vezana na štiri knjige: Jana Rošker, *Iskanje poti* – Spoznavna teorija v kitajski tradiciji, Maja Lavrač, *Onkraj belih oblakov*, Mitja Saje, *Starodavna Kitajska*, Huiqin Wang, *Kitajska kaligrafija*.

(Scenarij: Jana ROŠKER; režiser in koreograf: Ryuzo FUKUHARA; osvetlitev: Aleksander ŠENEKAR; scenograf: Mare A. KOVAČIČ; tehnik: Mateja PETROVČIČ; oblikovanje zvoka: Matic URBANIJA).

IZVAJALCI PROJEKTA

Znanstvena založba FF, Knjigarna FF, Osrednja humanistična knjižnica FF, sodelavci in študentje Oddelka za azijske in afriške študije, Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik FF

Liber.ac
Sejem
akademske
knjige

Vse poti znanja vodijo
na prvi sejem akademske
knjige **Liber.ac**, ki ga
organizira **Filozofska
fakulteta Univerze v
Ljubljani** v sodelovanju
z založbami slovenskih
visokošolskih ustanov.

Sejem
knjige,
žanjem
misli!

Bogat
spremljevalni
program:
**Zvezde
Vzhodne
Azije na
slovenskem
nebu**

Več o sejmu na
www.ff.uni-lj.si

19.-21. MAJA 2010

Foersterjev
vrt za
Filozofsko
fakulteto
v Ljubljani

Projekt je del programa
Ljubljana – svetovna
prestonica knjige 2010

SVETOVNA
PRESTONICA
KNJIGE
WORLD
BOOK
CAPITAL
LJUBLJANA 2010

Medijski sponsor

Projekt sofinancira
Mestna občina Ljubljana

DZS

cankarjev dom 30 let

digitalija

Dnevnik

LEOGRADSKA
SBORI

varnost
medias

PROF. DR. ANTON JANKO – SEDEMDESETLETNIK

Kaj imajo skupnega »Great balls of fire«, Lepa Vida, zapeta po fragmentih iz Dan pri Ribnici, in Montijev čardaš? Vse to in še marsikaj drugega ste zamudili, če niste bili na slavnostni prireditvi, ki jo je Oddelek za germanistiko z nederlandistiko in s skandinavistiko organiziral v čast svojemu dolgoletnemu sodelavcu, sedaj že upokojenemu prof. dr. Antonu Janku. Obenem je na prireditvi izšel tudi slavnostni zbornik *Sprache und Literatur durch das Prisma der Interkulturalität und Diachronizität : Festschrift für Anton Janko zum 70. Geburtstag/Jezik in književnost skozi prizmo medkulturnosti in diahronosti: jubilejni zbornik za Antona Janka ob 70-letnici*, ki ga je predstavila urednica, izr. prof. dr. Marija Javor Briški (sourednici red. prof. dr. Mira Miladinović Zalaznik in red. prof. dr. Stojan Bračič). Predstojnica oddelka, red. prof. dr. Neva Šlibar, je v slavnostem govoru predstavila profesorja, znanstvenika, predavatelja, prevajalca, predvsem pa izjemnega človeka, dr. Antona Janka, čestitkam ob jubileju pa so se pridružili še dekan *Filozofske fakultete*, red. prof. dr. Valentin Bucik, ter kolegi iz ljubljanskih in mariborskih germanističnih krogov.

Mateja Gaber

► Srečno, Tone!

PROF. DR. ANDREJ CAPUDER NOVI ČLAN EVROPSKE AKADEMIJE ZNANOSTI IN UMETNOSTI

Senat Evropske akademije znanosti in umetnosti je imel ob 20. obletnici svoje ustanovitve, v petek, 5. marca 2010, v Salzburgu 60. sejo, v soboto, 6. marca 2010 pa slavnostno skupščino. Na slavnostni seji so listine prejeli tudi novoizvoljeni člani Evropske akademije znanosti in umetnosti, ki trenutno šteje približno 1400 članov. Med novoizvoljenimi člani sta bila tudi dva iz Slovenije: prof. dr. Andrej Capuder (za I. razred – humanistične vede) in ljubljanski nadškof in metropolit, dr. Anton Stres (za VII. razred – svetovne religije). Prof. dr. Capudru, sicer upokojenemu profesorju francoske književnosti FF, ob izvolitvi iskreno čestitamo, v eni naslednjih številčk pa bomo o njem napisali tudi kaj več.

(vir: <http://aktualno.rkc.si/?id=10325&fmod=13>)

► Prof. dr. Andrej Capuder (vir: www.dobrojutro.net)

UPOKOJENCI FF SO SE ZBRALI NA KOSILU

18. februarja 2010 so se v letih 2008 in 2009 upokojeni sodelavci FF zbrali na tradicionalnem kosilu. Trinajstim pred kratkim upokojenim sodelavcem fakultete, ki so se srečanja udeležili, so se pridružili nekateri zaposleni in predstavniki strokovnih služb. Dekan, red. prof. dr. Valentin Bucik, se je ob tej priložnosti vsem nekdanjim sodelavcem fakultete zahvalil za njihovo delo na fakulteti.

K. Z.

Foto: Kristina Zajc ▶

| 19

DONACIJA ZA ŽRTVE TAJFUNA MORAKOT

V imenu Oddelka za azijske in afriške študije Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani je skupina slovenskih študentk na čelu s predsednico Tajvanskega raziskovalnega centra, dr. Sašo Istenič, izročila manjšo donacijo namenjeno žrtvam uničujočega tajfuna Morakot, ki je avgusta 2009 na Tajvanu terjal veliko življenj, ter obenem izrazila iskreno sožalje vsem prizadetim. Donacija je bila izvedena v upravni stavbi Rdečega križa v Taipeiju konec januarja 2010.

Saša Istenič

▶ Predaja donacije

POPRAVEK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

Na strani 12 se nam je pri Jezikovnem kvizu napačno zapisala besedna zveza »Besa me mucho«. Pravilno se zapis glasi »Bésame mucho«. Za napako se opravičujemo.

Uredništvo

